

Kázání – 7. neděle velikonoční

Mezi odchodem a příchodem

Milí bratři a sestry,

dnešní první čtení nám ukazuje zvláštní chvíli. Ježíš byl vzat do nebe. Apoštolové se vracejí z Olivové hory do Jeruzaléma. Něco velkého skončilo. Byli s Ježíšem, slyšeli jeho slova, viděli jeho skutky, zažili jeho smrt i zmrtvýchvstání. A teď se vracejí zpět.

Ale není to návrat do starého způsobu života. Už nemohou žít tak jako dřív. Zároveň ale ještě přesně nevědí, co bude dál. Ježíš odešel k Otci, Duch svatý ještě nebyl seslán. Apoštolové se ocitají v prostoru mezi odchodem a příchodem, mezi ztrátou a novým začátkem.

Podobné chvíle, okamžiky, známe i my ve svém životě.

Jsou období, kdy máme pocit, že něco skončilo, ale nové ještě nezačalo. Něco se uzavřelo: vztah, etapa života, jistota, práce, zdraví, blízkost někoho, koho jsme měli rádi. Člověk už nemůže jít zpátky, ale ještě nevidí cestu dopředu. A právě tehdy se může zdát, že Bůh mlčí.

Neodpovídá tak, jak bychom čekali. Nezasahuje tak rychle, jak bychom si přáli. Nedává hned jasné řešení. Dnešní čtení však ukazuje něco velmi důležitého: Boží mlčení neznamena Boží nepřítomnost.

Apoštolové se nevracejí do prázdna. Vrací se s příslibem. Ježíš odešel, ale neopustil je. Jen jeho přítomnost bude mít jinou podobu. Už nebude stát fyzicky, viditelně před nimi, ale bude působit skrze Ducha svatého. Jeho mlčení je přípravou na hlubší způsob přítomnosti.

Proto se apoštolové nerozutečou. Neřeknou si: „Teď už je stejně všechno pryč.“ Naopak: vystoupí do horní místnosti a jednomyslně setrvávají v modlitbě.

To je velmi silné. Když nevědí, co mají dělat, zůstávají spolu a modlí se. Neutíkají do aktivity, aby přehlušili nejistotu. Nehledají rychlou náhražku za Ježíšovu viditelnou přítomnost. Čekají. Ale jejich čekání není pasivita. Je to čekání víry.

Modlitba ve večeřadle není útěk od reality. Je to místo, kde se člověk učí unést nejistotu před Bohem. Je to prostor, kde se srdce pomalu připravuje na to, co

ještě nevidí. Apoštolové ještě nemají odpověď, ale setrvávají na modlitbě před Bohem. Ještě nemají sílu k misii, ale čekají na Ducha sv. Ještě nevědí, co všechno přijde, ale nevzdají to.

A to je jasný vzkaz také pro nás.

My často chceme mít všechno hned vyřešené. Nejistota nás unavuje. Boží mlčení nás znepokojuje. Ale víra někdy znamená právě toto: vydržet ve chvíli, kdy ještě nerozumím. Vydržet na modlitbě. Vydržet ve společenství. Vydržet v důvěře. Vydržet i bez okamžité odpovědi.

Ježíš v evangeliu říká: „Já prosím za ně.“ To je další důležitá myšlenka. Apoštolové se modlí ve večeřadle, ale nejsou to jen oni, kdo se modlí. Ježíš se modlí za ně. Oni čekají na Ducha sv., ale Kristus už je nese ve své modlitbě.

Podobně je to i s námi. Kristus se modlí také za nás.

Dnešní neděle nás tedy učí jednu podstatnou věc: mezi Nanebevstoupením a Letnicemi je čas čekání. A podobná období patří i k našemu životu. Má to svůj duchovní význam. Někdy je to náročný, bolestný čas, ale rozhodně je to také čas zrání.

Když Bůh mlčí, neznamená to, že odešel. Někdy právě v tichu připravuje člověka na něco, co by bez tohoto čekání nedokázal přijmout.

Amen.